

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

13 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Gordilă Nicolae,

Judecători –Catan Liliana, Guzun Ion,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Popescu Ion în numele inculpatului Beca Roman, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 24 iunie 2014 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Beca Roman Mihai, născut la 18 iulie 1990, originar din or. Orhei, fără loc permanent de trai

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 03.03.2014-24.06.2014
2. instanța de apel: 21.07.2014-28.01.2015
3. instanța de recurs: 28.04.2015 - 13.05.2015

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 24 iunie 2014, Beca Roman Mihai, a fost condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, i-a fost suspendat condiționat executarea pedepsei pe un termen de probă de 4 ani, dacă nu va comite o altă infracțiune și prin muncă cinstită și comportare exemplară va îndreptăți încrederea acordată.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Beca R. la data de 30 noiembrie 2013, în jurul orei 18.30 în timp ce se afla în apartamentul nr. 4 amplasat pe str. Doina 113 A, mun. Chișinău, în rezultatul unui conflict iscat cu Artin Gheorghe, cu care se cunoșteau anterior, urmărind scopul cauzării vătămarilor corporale, l-a agresat fizic, aplicându-i o lovitură cu cuțitul în regiunea abdomenului, în rezultatul căreia lui Artin Gh., conform raportului de expertiză medico-legală nr. 3185/D din 19.12.2013, i-a fost cauzat vătămare corporală gravă.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului a fost calificată *de drept* în baza art. 151 alin. (1) Cod penal și anume – *vătămarea intenționată gravă a sănătății, care este periculoasă pentru viață*.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

3.1 Procurorul, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Beca R. să fie condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod

penal, la 7 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului a fost invocat:

- instanța de judecată constatând în sentință că inculpatul într-adevăr a săvârșit infracțiunea, nu a luat în considerație toate circumstanțele cauzei și anume prevederile art. 75 Cod penal, adică nu a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite de inculpat, de circumstanțele și motivul comiterii acestora, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii;

- inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă contra sănătății persoanei, vina sa în comiterea infracțiunii atât la faza de urmărire penală, cât și în instanța de judecată nu a recunoscut-o, se caracterizează negativ, nu este încadrat în câmpul muncii, obține surse de trai prin activități nestabilite, duce un mod de viață parazitar, totodată s-a sustras timp îndelungat de la urmărirea penală, fiind anunțat în căutare.

3.2 Avocatul Popescu I., în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

În motivarea apelului declarat a invocat:

- sentința adoptată constituie o imitare a rechizitoriului prezentat de partea acuzării. Mai mult ca atât, sentința a fost pronunțată concluzionându-se că, probele acumulate în ședința de judecată dovedesc integral vina inculpatului, însă din conținutul tuturor probelor este posibil a se referi doar la cele din instanța de judecată;

- învinuirea înaintată și reținută în sentință nu corespunde circumstanțelor reale, nu este legală, ceea ce se confirmă prin depozițiile inculpatului, victimei Artin Gh. și a martorilor Groza N., Manole I.;

- concluzia instanței de judecată despre vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal este întemeiată pe presupuneri;

- la aprecierea acțiunilor lui Beca R., atât acuzatorul de stat, cât și instanța de judecată s-au condus doar de consecințele survenite, dar nu și de cauzele și circumstanțele care au adus la ele;

- martorii audiați în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești nu confirmă că, Beca R. ar fi acționat cu intenție de a pricinui leziuni corporale lui Artin Gh.;

- în calitate de probe care dovedesc vinovăția inculpatului sunt puse declarațiile martorului Groza N., care nu a văzut momentul, circumstanțele conflictului și nu declară că Beca R. i-ar fi aplicat lovitură cu cuțitul lui Artin Gh.;

- din sentință este de reținut faptul că, martorii audiați în ședința de judecată au declarat contrariul învinuirii aduse și unica motivație a instanței de a respinge declarațiile inculpatului este insuficient pentru a emite o sentință de condamnare;

- sentința de condamnare a lui Beca R. nu se bazează pe probe exacte, iar concluzia despre vinovăția persoanei de săvârșire a infracțiunii nu poate fi întemeiată pe baza presupunerilor. În speță, nu au fost verificate toate versiunile, iar divergențele apărute nu au fost înlăturate și apreciate în modul corespunzător;

- învinuirea înaintată și starea de fapt constatată de prima instanță nu și-a găsit deplin confirmarea în cadrul cercetării judecătorești, iar probele administrate de către acuzatorul de stat au fost apreciate în mod greșit, existând în cazul dat probe suficiente care stabilesc cu certitudine lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii de care este învinuit;

- apărarea consideră că, Beca R. nu a avut intenția să provoace leziuni corporale grave lui Artin Gh., nu a avut motiv de a provoca astfel de leziuni corporale. În opinia apărării, numai concursul de împrejurări a adus la rezultatul cauzării leziunilor corporale lui Artin Gh.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2015, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate, fiind menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, deși inculpatul vina a recunoscut-o parțial, instanța de apel a considerat că vina acestuia în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită prin declarațiile martorilor Artin Gh., Groza N., Manole I., precum și materialele cauzei: certificatul de vizită la medic a lui Artin Gh. (f.d. 7 v. 1); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 30.11.2013 (f.d. 9 v. 1); procesul verbal de cercetare la fața locului din 30.11.2013 cu fototabel (f.d. 13-19 v. 1); procesul-verbal de ridicare din 02.12.2013 (f.d. 30 v. 1); procesul-verbal de examinare a obiectelor din 02.12.2013 cu fototabelă(f.d. 31-39 v. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 6001 din 04.12.2013 privind examinarea lui Beca R. (f.d. 49 v. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 1379 din 25.12.2013(f.d. 53-56 v. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 1380 din 17.12.2013(f.d. 61-63 v. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 3185/D din 31.12.2013 privind examinarea lui Artin Gh.(f.d. 68-69 v. 1); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 04.12.2014 (f.d. 74-75 v. 1).

În opinia instanței de apel, prima instanță analizând probele administrate în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești a stabilit corect situația de fapt și a încadrat juridic faptele reținute în sarcina inculpatului, în baza art. 151 alin. (1) Cod penal.

5.1 Referitor la apelul declarat de către apărătorul Popescu I., instanța de apel a menționat că, prin procesul-verbal de audiere a bănuitului din 01 decembrie 2013 se atestă faptul recunoașterii de către Beca R. a aplicării cu cuțitul a unei lovituri lui Artin Gh. în regiunea abdomenului, iar potrivit procesului verbal de audiere a învinuitului din 03 decembrie 2013, se atestă că Beca R. a menționat despre aplicarea de către el a unei lovituri cu cuțitul lui Artin Gh., posibil în partea dreaptă. În acest context, instanța de apel a constatat în acțiunile inculpatului întrunirea laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, exprimată prin fapta prejudiciabilă sub formă de acțiune, de natură fizico-mecanică, și anume înjunghiere îndreptată spre integritatea lui Artin Gh. Iar urmările prejudiciabile ca consecință a acțiunilor inculpatului se exprimă sub forma vătămării grave a integrității corporale

a lui Artin Gh., fapt confirmat prin raportul de expertiză medico-legală nr. 3185/D din 31 decembrie 2013.

Instanța de apel a respins ca neîntemeiate argumentele avocatului Popescu I., referitoare la faptul că învinuirea înaintată inculpatului și cele reținute de instanța de judecată în sentința sa nu corespund circumstanțelor reale și nu este legală, fiindcă în viziunea apărării din declarațiile inculpatului, victimei și martorilor audiați Groza N. și Manoli I. săvârșirea faptelor imputate lui Beca R. nu se confirmă. La acest capitol, instanța de apel a notat că declarațiile victimei și martorilor sus menționați, urmează a fi reținute și apreciate în coroborare cu întreg materialul probator administrat la cauza penală. În această ordine de idei, instanța de apel nu a reținut concluzia apărării precum că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate este bazată pe presupuneri, deoarece prima instanță a cercetat sub toate aspectele probele administrate la cauza penală prin prisma pertinentei, concludenței și utilității.

Totodată, instanța de apel a respins și poziția avocatului Popescu I., potrivit căruia, urmărirea penală nu putea fi pornită în lipsa plângerii prealabile a victimei, deoarece reieșind din dispoziția art. 276 Cod de procedură penală, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, urmărirea penală poate fi pornită și în lipsa plângerii prealabile, iar recunoașterea victimei în calitate de parte vătămată poate avea loc doar cu acordul acesteia, în speță, victima Artin Gh. a depus cerere prin care a solicitat să nu fie recunoscut în calitate de parte vătămată.

5.2 În privința apelului declarat de către procuror, instanța de apel a considerat că acuzarea nu a invocat careva temeuri legale și nu a făcut careva trimitere la probe pertinente și concludente ce ar justifica necesitatea aplicării inculpatului a unei pedepse mai aspre, deoarece din materialele cauzei penale nu se confirmă faptul caracterizării negative, precum și obținerea surselor de trai prin activități nestabilite și faptul ducerii unui mod de viață parazită. Astfel, instanța de apel a considerat întemeiată concluzia primei instanțe precum că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă în condițiile neizolării acestuia de societate, deoarece în privința lui nu au fost reținute careva circumstanțe agravante, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, prin urmare în speță nu persistă temeuri privind agravarea pedepsei penale, iar pedeapsa aplicată ultimului de 5 ani închisoare, cu suspendare condiționată pe un termen de probă de 4 ani, este una echitabilă în raport cu fapta săvârșită și de natură să atingă scopul pedepsei penale și restabilirea echității sociale, precum și de corectare a inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

6. Hotărârile judecătorești adoptate în prezenta cauză sânt atacate cu recurs ordinar de către avocatul Popescu Ion în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestora, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată, invocând argumente similare cu cele invocate în apel. Subsidiar menționând că, în hotărârile judecătorești nu este descrisă latura subiectivă a infracțiunii, nu este indicat clar motivul, scopul săvârșirii infracțiunii, precum nici nu a fost descrisă și latura obiectivă. Astfel, în opinia recurentului, instanța de apel nu a soluționat fondul apelului, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în

apelul apărării, iar hotărârea adoptată nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, menționând că reieșind din textul acestuia, autorul își exprimă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă reaprecierea probelor nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală. Mai menționează că, recursul declarat nu conține argumentele ilegalității deciziei instanței de apel, precum și în ce constă problema de drept de importanță generală așa cum prevede art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, ceea ce echivalează cu nemotivarea recursului în sensul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Autorul își întemeiază recursul său în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; precum și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurentul a indicat că, instanța de apel în motivarea hotărârii sale nu a descris latura subiectivă a infracțiunii incriminate, nu este clar indicat motivul și scopul săvârșirii infracțiunii, la fel nu este descrisă nici latura obiectivă, fără a fi indicate care acțiuni au fost săvârșite de către inculpat și cele ce le-a întreprins victima, astfel hotărârea instanței de apel, în opinia apărătorului, nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs, analizând textul deciziei atacate constată că, temeiul invocat de către recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată. Din textul deciziei recurate se constată că instanța de apel, a cercetat toate probele prezentate și le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenței și

utilității acestora și care în ansamblul lor, au confirmat corectitudinea condamnării inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii imputate.

Criticile recurentului referitor la faptul precum că, instanța de apel în hotărârea sa nu a descris latura obiectivă și cea subiectivă sânt neîntemeiate, deoarece din cuprinsul acestei hotărâri, Colegiul constată că, la pct. 5.4-5.9 (f.d. 42-44 v. 2) este descrisă latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, fiind menționat desfășurat prin care acțiuni anume ale inculpatului s-a realizat latura obiectivă a infracțiunii imputate ultimului, și care de fapt reieșind din declarațiile inculpatului pe tot parcursul urmăririi penale și cercetării judecătorești nu a negat fapta prejudiciabilă săvârșită și urmările prejudiciabile survenite în urma acesteia. Cât privește argumentul de nedescriere a laturii subiective și neindicării motivului și scopului infracțiunii săvârșite de inculpat, în viziunea instanței de recurs, acesta nu este suficient pentru a desființa hotărârea instanței de apel, în prezenta speță, deoarece din studiul prezentei hotărâri, rezultă că acest element al infracțiunii a fost dedus în urma analizei cumulului de probe menționat în pct. 5 al prezentei decizii și asupra căruia, Colegiul penal se va expune la sinteza incidenței temeiului pentru recurs invocat și prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Cu referire la temeiul pentru recurs, invocat de recurent – *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, stipulat la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, acest temei poate fi aplicat în cazul când nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Adică, este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

Lecturând textul deciziei atacate în coraport cu materialul probator al prezentei cauze, Colegiul apreciază că, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției de menținere a hotărârii primei instanțe. Iar considerentele apărătorului invocate ca temei pentru recurs, precum că hotărârea atacată nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, instanța de recurs le apreciază ca o opinie subiectivă și neîntemeiată.

În continuare, instanța de recurs reține că, autorul recursului invocă în prezenta speță simultan temeiurile pentru recurs prevăzute la pct. 8) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Însă, din conținutul recursului declarat Colegiul atestă că, recurentul critică stabilirea vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, deoarece în opinia sa probele administrate la caz nu confirmă vina și nu sânt suficiente pentru condamnarea inculpatului. Deci, în astfel de împrejurări, instanța de recurs consideră că, de fapt apărătorul în recursul declarat semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin prisma neîntrunirii elementelor infracțiunii în acțiunile inculpatului, Beca R. Respectiv, este alogică invocarea concomitentă și a temeiului pentru recurs stipulat la pct. 12) al aceleiași norme, precum că *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, deoarece în asemenea abordare se subînțelege că totuși inculpatul a săvârșit o careva infracțiune, însă aceasta nu a fost încadrată juridic corect. Totodată, din

conținutul recursului nici nu se atestă o argumentare desfășurată a acestui temei pentru recurs, fiind doar indicat la temeiurile de drept.

Pe această linie de considerente, Colegiul penal va examina recursul prin prisma incidenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Din textul recursului rezultă că, în viziunea recurentului probele administrate nu confirmă vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal. Din declarațiile martorilor audiați nu rezultă că inculpatul a acționat cu intenție pentru a cauza leziuni corporale grave lui Artin Gh., deoarece nu a avut necesitatea de a aplica lovituri cu cuțitul, iar totul s-a petrecut în urma unor împrejurări neprevăzute și nefericite, astfel instanțele de judecată l-au condamnat pe baza presupunerilor. Deci, în esență recurentul contestă în cauza dată prezența a careva probe ce ar confirma existența laturii subiective a infracțiunii imputate inculpatului.

Reieșind din materialele dosarului se constată, că inculpatul a fost învinuit, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal și anume – *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este gravă pentru viață.*

În prezenta speță instanța de recurs consideră că, prima instanță și cea de apel corect au stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, Beca R., în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Dat fiind faptul că în prezenta speță autorul recursului își exprimă dezacordul cu prezența în acțiunile inculpatului a elementului infracțiunii – *latura subiectivă a infracțiunii* prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, Colegiul va purcede la analiza acestui element în prezenta speță în coraport cu circumstanțele constatate și probele administrate și remarcă că, acest element al infracțiunii imputate inculpatului se exprimă în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă sau indirectă.

Potrivit doctrinei penale, dacă intenția făptuitorului a fost directă sau indirectă, aceasta se stabilește analizând circumstanțele factice ale celor comise: obiectul vulnerant folosit; zona corpului spre care au fost îndreptate și exercitate actele de violență; intensitatea actelor de violență; gravitatea leziunilor corporale; comportamentul ante - și postagresional al făptuitorului etc.

Așadar, din declarațiile inculpatului și a victimei, Artin Gh., rezultă că în urma unui conflict iscat în ziua săvârșirii infracțiunii, după consumarea băuturilor alcoolice, victima, Artin Gh., a luat un cuțit de bucătărie amenințându-l pe inculpat, însă acesta i l-a smuls din mână. Prin urmare, Colegiul penal consideră că instanța de apel întemeiat a reținut declarațiile inculpatului date în cadrul urmăririi penale, atât în calitate de bănuț, cât și de învinuit, prin care acesta a recunoscut că victima a manifestat față de el comportament agresiv, fiindu-i provocate și vătămări corporale ușoare, fapt confirmat și prin raportul de expertiză medico-legală nr. 6001 din 04.12.2013 (f.d. 49 v. 1), și în rezultat neavând altă ieșire din situație și nevrând, i-a aplicat o lovitură cu cuțitul lui Artin Gh., în regiunea abdomenului posibil în partea dreaptă (f.d. 82, 91 v. 1). În urma aplicării acestei lovituri cu cuțitul de către inculpat, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 3185/D din 31 decembrie 2013, lui Artin Gh., i-au fost cauzate vătămări corporale grave (f.d. 68-69 v. 1). Faptul că a avut loc acest conflict a fost confirmat indirect prin declarațiile martorului Groza N., care a relatat că l-a văzut pe inculpat cu cuțitul în mână și ca după bătaie ambii atât inculpatul, cât și victima erau agresive (f.d. 170 v. 1). De asemenea și martorul Manole I. a declarat că după săvârșirea infracțiunii, inculpatul a recunoscut cele săvârșite, menționând că era la bucătărie și l-a înjunghiat pe Artin Gh. (f.d. 168 v. 1)

Analizând în cumul probele administrate și circumstanțele constatate, Colegiul admite că inculpatul nu a avut intenție directă de a provoca victimei leziuni corporale grave, însă luând în considerație și aplicarea vătămarilor corporale ușoare de către Artin Gh., se statuează că inculpatul a acționat la săvârșirea infracțiunii cu intenție indirectă. Adică, inculpatul a prevăzut posibilitatea survenirii reale a urmării prejudiciabile, nu a dorit-o, însă a admis-o în mod conștient. Deposedând victima de cuțitul cu care a fost amenințat, inculpatul a avut posibilitate reală de a înlătura acest cuțit din vizorul victimei agresive și anume aruncându-l, transmițându-l surorii sale care era martor ocular la conflictul iscat sau acționând în alt mod în cazul în care el real intenționa evitarea unui conflict sau urmărilor prejudiciabile, însă acesta manifestând atitudine de indiferență, de nepăsare față de producerea urmărilor prejudiciabile, a reținut acest cuțit în mâna sa, mai mult ca atât îndreptându-l cu partea ascuțită în direcția victimei, în consecință survenind înjunghierea ultimei.

În ce privește alegațiile recurentului, precum că instanțele de judecată la stabilirea vinovăției inculpatului au dat o mai mare însemnătate consecințelor survenite în urma săvârșirii faptei prejudiciabile, instanța de recurs le apreciază ca neîntemeiate, deoarece precum indică considerentele teoretice mai sus menționate, anume circumstanțele factice printre care și gravitatea leziunilor corporale au importanță la stabilirea laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 151 Cod penal.

De asemenea, Colegiul consideră neîntemeiat și argumentul apărătorului, precum că în hotărârile judecătorești adoptate la caz nu este indicat motivul și scopul săvârșirii infracțiunii, deoarece potrivit considerentelor teoretice aceste semne secundare ale laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 151 Cod penal, nu au

relevanță la calificare, cu excepția cazurilor când prezența lor este un temei de agravare a răspunderii penale.

Rezumând în ansamblu probele administrate, Colegiul penal statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului, Beca R., în săvârșirea infracțiunii imputate, iar acțiunile acestuia sânt incidente elementelor infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal și în cele din urmă temeiul pentru recurs invocat și stipulat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea.

În virtutea considerentelor expuse mai sus, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de prima instanță și instanța de apel în privința inculpatului, nefiind identificată de instanța de recurs vreunei erori judiciare, care ar putea servi drept temei de casare a hotărârilor judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către recurent în recursul ordinar deferit spre examinare.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Popescu Ion în numele inculpatului Beca Roman, împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 24 iunie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Beca Roman Mihai**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 03 iunie 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Catan Liliana

Guzun Ion